

МОНАХИНА ѢВПРАЖІА.

* * * * *

ІВАЃІСТЫ І ЖИТІЃ
ПРІБНЪЙ МТРИ НАШЕЙ ѢВПРАЖІИ,
СТЪЙ ВЕЛИКОМЧНИЦЪ
ѢУФІМІИ ВСЕХВАЛНЪЙ,
І ПРІБНЪЙ МТРИ НАШЕЙ
ПАРАСКЕВЪ.

МОНАХИЊА ЄВПРАКСИЈА

ТРИ
АКАТИСТА

СВЕТА ПЕТКА
СВЕТА ЈЕФИМИЈА
СВЕТА ЄВПРАКСИЈА

РАВАНИЦА
✙ ѿ · ѿ · ѿ · ѿ ·

ЅВѢТАТА ПРѢБИТЪИ МѢРИ НАШЕИ ЕУПРАХІИ.*1

[Прѣзднемѣи кѣ-гв ѡліа].

Кондакъ ѿ.

МЗБРАЊНА[А] КРАСОТА МОЊАШЕСКАГВ ЛІКА БЫЛА ЕСИ, ПРѢБИНА ЕУПРАХІЕ:
БЕЗСТРАСТІЕМЗ ОУКРАСИВЪ ЖИТІЕ ТВОЕ, И ПОЩЕНІЕ ИЗРАДНОЕ ВОСПРІИМЪ
СОВѢСТІЮ ЧІСТОЮ, ВЪ МЛТВАХЪ ІАКВ БЕЗПЛОТНА[А] ПРЕБЫВАЮЩИ,
ВОЗІАЛА ЕСИ ВЪ МІРѢ ІАКВ СЛНЦЕ ПРЕСВѢТЛОЕ, И ПРОСВѢЩАЛА ЕСИ ВѢРНЫМЪ
ЗОВУЩИМЪ ТИ СО ОУМИЛЕНІЕМЪ: РАДУЙСА, ПРѢБИНА ЕУПРАХІЕ РАВНООГЪЛНАМЪ.

Їкосъ ѿ.

МГЪЛСКОМУ ЖИТІЮ ПОРЕВНОВАВШИ, ПРѢБИНАМЪ, ВСѦ ЗЕМНАМЪ
ОСТАВИВ[ШИ], КО ХРІТУ ПРИТЕКЛА ЕСИ, И ТОГВ ЗАПОВѢДЬМИ
ОУГРАЖДАЮЩИМЪ ІАВИЛАСА ЕСИ ІАКВ СТѢНА НЕПОКОЛѢВЛЕМА[А] О
ВРАЖІИХЪ НАПАДЕНІИ. СЕГВ РАДИ ЗОВЕМЪ ТИ: РАДУЙСА, БЛГОУЧИВАГВ ОЦА
ОРАСЛЕ: РАДУЙСА, БЛГОГОВѢЙНЫМЪ МѢРЕ ВѢТВЕ. РАДУЙСА, БЛГТІЮ ЕНА ВЖІА
ОЗАРЕННАМЪ И ВЪ ЧУДНЫИ СВѢТЪ ЕГВ ПРИЗВАННАМЪ: РАДУЙСА, ТОГВ БЛГТІЮ
ТѢЛОМЪ И ДУХОМЪ ЧІСТАМЪ ДО КОНЦА ПРЕБЫВШАМЪ. РАДУЙСА, ІАКВ КРѢПКОЮ
ВѢРОЮ И ТѢПЛОЮ ЛЮБОВІЮ КО ХРІТУ ПРОСИЛА ЕСИ: РАДУЙСА, ІАКВ ТОМУ ВѢРНУ
ДО СМЕРТИ ПОСЛУЖИЛА ЕСИ. РАДУЙСА, ПРѢБИНА ЕУПРАХІЕ РАВНООГЪЛНАМЪ.

1 приређено (пренешено са транскрипта (цсл текст савревеним србским словима) на текст цсл словима и приведено нормама савремене руске редакције цсл језика) према издању: „ТРИ АКАТИСТА“ саставила монахиња Евпраксија (Цветковић), сестра манастира св. Петке код Парађина, својој св. ПРЕП. МАТЕРИ ЕУПРАКСИЈИ, св. своје духовне матере СВ. ВЕЛИКОМУЧ. ЈЕФИМИЈИ, св. свога манастира ПРЕП. МАТЕРИ ПАРАСКЕВИ. Библиотека манастира Раванице, бр. 2. С благословом његовог преосвештенства епископа браничевског господина Хризостома. Издање манастира Раванице, 35233 Сење. Штампa „Сава Михаић“, Земун 1975. Напомена: У заградама [...] дати наши додаци, одн. испуштено у изворнику.

Кондакъ ѿ.

Вѣща[ы]ѧ тѧ спѡсѣтницы твоѧ, прѣвнаѧ ѡпраше, седмолѣтнѣ
 ѡтроковицѣ сѣщѣ, во ѡггльскій ѡночества ѡбразѣ ѡблечѣннѣ[ю],
 ѡ тебе бѣгодарнѣ поѡхѣ бѣхѣ: **А**ллилуѣя.

Ікосъ ѿ.

Вѣщомѣ и прѣмѣротнѣ оукрашеннаѣ, мѣжекимѣ и тѣвѣрымѣ
 сѣѡущи смѣломѣ, оукрасивши дѣшѣ своѣ бѣтвенными
 лѣпотами добродѣтелей, красномѣ слѡвѣ нынѣ предстоѡши, и
 молишиѣ за всѧ поѡщыѧ ти сице: **Р**адѣшиѣ, ѡггльскій ѡбразѣ и смиреніѣ
 предизбрѡвшаѣ: радѣшиѣ, ѡбѣтомѣ дѣства ѣтотѣ сѣца своегѡ ѡбвѣвшаѣ.
 радѣшиѣ, ѡбѣтомѣ послѡшѡніѣ во всецѣлѣ слѡженіѣ своѣ ѡднѡмѣ бѣхѣ во
 вѣки оутѣвѣрѣвшаѣ: радѣшиѣ, ѡбѣтомѣ нестѡжаніѣ высотѣ дѣха
 показѡвшаѣ. радѣшиѣ, въ послѣдованіи хрѣтѣ ношеніѣ крѣтѡ насѣ
 научившаѣ: радѣшиѣ, въ житіи твоѣмѣ бѣоубѡдными дѣлы гѡдѣ
 послѡжившаѣ. **Р**адѣшиѣ, прѣвнаѣ ѡпраше равноѡггльнаѣ.

Кондакъ ѿ.

Вѣтнѣ всѣдѣтельною ѡкормѡемаѣ, и силою крѣтѡ ѡблѡженнаѣ,
 легкѡ преплыла ѡси житіѡ морѣ, и къ бѣтвенномѣ воистиннѣ
 пристѡницѣ достігла ѡси. добродѣтелей кѡплю на землѣ
 стѡжѡвши многѣ, вѣцѣ всѣхѣ принесла ѡси поѡщы: **А**ллилуѣя.

Ікосъ ѿ.

Вѣла ѡси на высотѣ нѣнѡю возносѡщее тѧ высокотѣвѣрнѡе
 смиреніѣ, бѣомѣдраѣ, ѡмже низложіла ѡси велнѣваго врагѡ.
 тѣмже тѧ, ѡкѡ ѡстиннѡю побѣдонѡснѣцѣ, почитѡемѣ сице:
Радѣшиѣ, ѡкѡ чннѣ ѡночѣскомѣ пѣтѣ добрый житіѡ предпоказѡвшаѣ:
 радѣшиѣ, смиреніѡ твоегѡ ради ѡ всѣхѣ во ѡбѣтели возлюбленнѣйшаѣ.
 радѣшиѣ, ѡкѡ пѡче мѣдрѣцѡвѣх^{2*} мѣра сегѡ мѣдрѣйшаѣ: радѣшиѣ, ѡкѡ
 чѣвѣства твоѡ предѣ враніѡ трѣхѣ врагѡвѣх: плѡти, мѣра и дѡвола крѣпкѡ
 заключившаѣ. радѣшиѣ, ѡкѡ сѣце твоѣ ѡднѡмѣ въ трѣцѣ бѣхѣ ѡвѣрѣсто

^{2*} наша измена, у изворнику: мѣдрѣцѡвѣх.

бѣше: радѣша, ѣкѡ тебѣ гѡрнѣа ѡбѣтели радостнѡ прѣша. Радѣша,
прѣбнаѡ ѡпраше равноѡгнѣнаѡ.

Кондакъ ѿ.

Всю искѡшенїи воздѣже на тѣа искѡнный врагѡ: ты же,
повѣдоносце, повѣдѣла ѡси всѣа сілою блѣтти хрѣтѡвы. тѣмже
нынѣ, въ тѣхомѡ пристѣнницѣ, съ лѣки искѡшенныхъ въ мѣрѣ и
мѣрѡ повѣдѣвшихъ поѣши хрѣтѡ бгѡ: **Аллилуїа.**

Ікосъ ѿ.

Послашавши блѣгїи совѣтѡ блѣженныѡ іѡлїи, ѣже, ѡубѣдѣвши ѡ
искѡшенїи твоѣмѡ въ ноциѣмѡ мечтѣнїи, глѡлаше тѣ: не
ѡубѡиѡ, сестрѡ, ниже ѡстыдѣиѡ, всѣа исповѣждь великоѡ*3 гпѣжѣ
и гѡменїи: ты же, ѣкѡ воистиннѡ свѣтѣльникѡ послѣшѣнѣа, ѣте со
смирѣнїемѡ сїѣ сотворѣла ѡси, и тѣмѡ врагѡ смирѣла ѡси. сегѡ ради поѣмѡ
тѣ такѡвѣа: Радѣша, селѣнїѣ красное пресѣагѡ дхѡ: радѣша, дѣвѡ свѣтлоѣ
ѡукрашенїѣ. радѣша, смирѣннаѡ высотѡ до нѣбѡ догазѡющаѡ: радѣша,
смирѣнїемѡ гордыню вражїю низложѣвшѡа. радѣша, полѣзнымѡ совѣтомѡ
и мѣтѡвою мѣре твоѣѡ дхѡвныѡ вражїѡ навѣтѡы разсѣѣвшѡа: радѣша, и
намѡ свѣтѣи дѣавльскѣа и зѣѣгнѣтѣи помогающаѡ. Радѣша, прѣбнаѡ
ѡпраше равноѡгнѣнаѡ.

Кондакъ ѡ.

Вѡтѣчнѣи звѣздѣ подобна была ѡси, прѣбнаѡ мѣти, ѡгда,
ѡкриѣма[ѡ] вѣтрѣломѡ воздержѣнїѡ и безмѡлвїѡ, преплыла
ѡси пѡчинѡ вражїихъ ловленїи, и въ тѣхоѣ пристѣнницѣ нѣнагѡ
црѣтѣвїѡ достигла ѡси, и дѣже съ прѣбными лѣки немѡлчнѡ поѣши хрѣтѡ
бгѡ: **Аллилуїа.**

*3 или: велицѣи.

Ікѡнѣ ̅.

Вѣдаши мѣти твоѡ дѣвнѡмъ, вѣжѣннаѡ дѡдѡла, вѣліе твоѡ оу̑сѣрдіе
вз постѣ и̑ вз мѣтвахъ, хотѣши же и̑скѡсѣти и̑ послѡшаніе
твоѡ, вѣліе кáменіе повелѣ ти пренести на и̑нѡю странѡ: ты же,
ѣкѡ и̑стиннаѡ дщѣрь послѡшаніѡ, всѡ сѡ со смиреніемъ твоѡрѡла ѣси. мѡ
же вѣдаще дѡблествѣннаѡ трѡды твоѡ, поѣмъ ти со оу̑милѣніемъ:
Рáдѡисѡ, пѡтѡводѣтельнаѡ свѣздѡ монáшествѡющихъ: **рáдѡисѡ**, ѣкѡ
оу̑зарѣши нáсъ свѣтомъ добродѣтелей твоѡхъ. **рáдѡисѡ**, ѣкѡ вои̑стиннѡ
всѡ спѡстницы твоѡ совершѣннымъ послѡшаніемъ оудѡвила ѣси: **рáдѡисѡ**,
ѣкѡ тѣмъ свѣлѡ твоѡ дѣвнѡю мѣрь оу̑брáдовала ѣси. **рáдѡисѡ**, ѣкѡ
смиреніемъ твоѡмъ возвышенна была ѣси дáже до дѡмѡ бжѣѡ и̑дѣже
глáсъ рáдованіѡ ѣсть: **рáдѡисѡ**, побѣдонѡсною слáвою во вышнихъ ѡ хрѣтá
побѣдѣтелеѡ оу̑дѣлннѡмъ. **Рáдѡисѡ**, прѣвнѡмъ ѣвпражѣе равнооу̑гѣльнѡмъ.

Кондáкъ ̅.

Вроповѣдемъ твоѡ крѡтѡсть и̑ незлѡбіе, всевѣжѣннаѡ: ѣгда ти
гѣрманѡ, зáвистію дѡвольскою оу̑бѣѡта, хѡльными словесы дѡсáдѡ:
ты же, незлѡбѡвѡ и̑ смиреннѡ сѡщи, ни вз чѣмъ же ѣи
повѡнна[ѡ], ѡбіе предъ нѡзѣ ѣлѡ пáдши, прощѣніе просѡла ѣси. сѡмъ же и̑
нáсъ нáучѡла ѣси вз незлѡбіи прощáти согрѣшѡвшимъ нáмъ, и̑ съ
крѡтѡстію пѣти бгѡ: **Ілліѡдѡ**.

Ікѡнѣ ̅.

Возсіѡла ѣси ѣкѡ сѡнце пресвѣтлѡе добродѣтелей дѣланіемъ. дѡшѡ
твоѡ оу̑крашáющѡ слезáми, рáнѡ ко хрѣтѡ оу̑тренюющѡ, рѡцѣ же
простѣртѣ[и] вз мѣтвахъ и̑мѣющѡ, тѣло оу̑вѡдѡла ѣси и̑ на гѡрѡ
безстрáстѡѡ возшлѡ ѣси. сегѡ рáдѡ со оу̑милѣніемъ зѡвѣмъ ти: **Рáдѡисѡ**,
дѡвнѡй оу̑бразѣ крѡтѡсти и̑ незлѡбіѡ: **рáдѡисѡ**, ѣкѡ согрѣшáющимъ тѡбѣ
и̑стиннѡю лѡвѡвь ѡвѡла ѣси. **рáдѡисѡ**, молчáлѡвѡ невѣсто хрѣтѡвѡ дѣломъ
вѣщáющѡ пѡтъ покáніѡ: **рáдѡисѡ**, ѣкѡ оу̑дръ твоѡй вѡсѣтъ кáменіе, пѣпелъ
и̑ оу̑страѡ влáснѡица. **рáдѡисѡ**, ѣкѡ сѡ слезáми оу̑макáла ѣси: **рáдѡисѡ**, по
мнѡзѣхъ скѡрбѣхъ вѣкѡ сегѡ свѣтомъ вѣчнымъ на нѣсѡ оу̑сіѡннаѡ.
Рáдѡисѡ, прѣвнѡмъ ѣвпражѣе равнооу̑гѣльнѡмъ.

Кондакъ з̄.

Нотѣ члѣвѣколюбецѣ гдѣ прослѣвнѣти добродѣтельное житїе твоє, даде тебѣ бл҃гѣ бѣсы прогонїти и всѣхъ болѣзни цѣлїти. ты же, достохвѣальная, сїѧ всѧ со смиренїемъ творїла єси непрестѣннѣ поющїи бг҃у: **Аллилуїа.**

Їкосъ з̄.

Новѣю хїтрость и зѣверѣте на тѣ злокѣзненный врагъ хотѣ сотворїти препѣтствїе твоємѹ шестѣю кѣ нб҃сї: ты же, повѣдоносце, ѧки столпъ четыредесѣтъ пѣтъ днѣй недвижимѣ стоѧла єси, дондеже врагѣ бл҃гѣтїю бж҃їею повѣдѣла єси, и всѧ спѣсѣтницы твоѧ оудивїла єси. сегѡ ради и мы со оудивленїемъ вопїемъ ти: **Радѣисѧ,** ѧности презрѣднѣа похвалѣ: радѣисѧ, ѧкѣ чѣстѣсннѣа стрѣсти вроздѣми воздержанїѣа повѣдѣла єси. радѣисѧ, ѧкѣ сїлою молїтѣвы и скѣпшенїѣа дїавольскаѣа попрѣла єси: радѣисѧ, ѧкѣ множестѣа бѣсѣвъ посрамїла єси. радѣисѧ, ѧкѣ вѣ млѣтвенныхъ предстоѧнїй предспѣла єси: радѣисѧ, ѧкѣ всѧ высотѣю подвиговѣ твоїхъ оудивїла єси. **Радѣисѧ,** прѣбнѣа ѡпрашїе равноѧгїльнаѣ.

Кондакъ ӣ.

Втрѣнное бѣ и днѣвное видѣнїе єгда, ѿ трекрѣвника падши, не развѣлаєа єси, и єгда клокощѣщее варенїе, єже ѡблї лице твоє, не вредї тѣ, но ѧки росѣю ѡблївеннѣа] бл҃годѣрнѣа воспѣла єси бг҃у: **Аллилуїа.**

Їкосъ ӣ.

Весь оумъ и срѣце и мѣщїи оуправленѣ кѣ нб҃сї, почерпла єси бж҃твеннѣю премѣростъ и бл҃гѣтнѣю крѣпостъ, єюже всѧ ѧночскїѣа трѣдѣ бл҃горазумнѣа совершїла єси. нынѣ же во свѣтлостехъ стѣыхъ, славою бж҃їею ѡзареннѣа, приклонѣши оумѣ твоє кѣ млѣтѣвѣ почитѣющїхъ тѣ сїце: **Радѣисѧ,** цр҃кѣ хрїтѣвы свѣтлоє оукрашенїе: радѣисѧ, бл҃говѣннаѣ смѣрно цр҃ковѣ хрїтѣвѣ ѡбл҃годѣхѣющѣа. радѣисѧ, пресвѣтлаѣа свѣздѣ на тѣвѣрди мѣсленнѣй блїстѣющѣа: радѣисѧ, ѿ хрїтѣа

сѣнца ѡблнствлѣмаа. радѡнса, свѣтлыхъ нѣожителєй сопрнчлстннцє:
радѡнса, ѣкѡ нынѣ вѣ радѡстн нѣнѣи прнснѡ жнвѣшн. Радѡнса, прѣбнаа
ѡупражїє равнѡггльнаа.

Кондлкъ д.

Всн аггльстїи чїни двлхѡса твоємѡ прєсллбномѡ жнтїѡ, клкъ
вѣ вреннѣмѡ тѣлѣ безплѡтнаго врагл побѣдїла ѡсн, н
вѡздѡшнымн тѣмнымн кнлзи нєдєржлнна бѣвшн, прѣтѡла
хрѣтѡѡа достїгла ѡсн, н сѣ вѣшннмн сїламн во вѣкн поѣшн бгѡ:
Іллнлѡїа.

Ікѡсѣ д.

Внтїїстѡѡа земнорѡднѡхъ нє вѡзмѡгѡтѣ по достѡлнїѡ вѡсѡвалїтн
трѡды н вѡрснїа твоѡ, достѡхѡлльнаа, клкъ непѡвѣдїмомѡ сїломѡ
бжїємѡ вѣ юнѡхъ лѣтѣхъ побѣдї дрѣвнлго врагл н плѡть покѡрї
дѡхѡ. мѣ же, двлщєса сємѡ, сѣ вѣрою тн поѣмѣ: Радѡнса, радѡстнѡє
зрѣлнцє аггльѡвѣ: радѡнса, блгоговѣїнѡє ѡуднвлєнїє члѡѡкѡвѣ. радѡнса,
дєржїтєлѡ тѣмѣ побѣдївшлм: радѡнса, побѣдою твоємѡ нѣнѡхъ н
земнѡхъ вѡзвєсллбшлм. радѡнса, ѡ гдл нєвѡдлсмыл вѣнцѣ прїємшлм:
радѡнса, ѣкѡ нынѣ насыщлєшнса прєсллдкнмѡ лнцєзрѣнїємѡ хрѣтл.
Радѡнса, прѣбнаа ѡупражїє равнѡггльнаа.

Кондлкъ ї.

Впїснтельнѡє н блгоѡгѡднѡє жнтїє твоє, прѣбнаа, аггльѡ ѡуднвлї
вѡїстнннѡ, дѣмѡнѡ поєрамн, члѡѡкн прѡсѡѡтн: тѡѣ же сїсє ѡ
лѡтлго вѣса н на стєзѡ поѡїнїа прнвлєчє, да поѣшн сѣ
блгодарєнїємѡ бгѡ: Іллнлѡїа.

Ікѡсѣ ї.

Вкѡ стѣнл н прнѡѡжнцє сїснтельнѡє ѣвллса ѡсн, мѣн
прѣбнаа, н цѣлїтєлньнн ѡстѡчннкѡ вѡїстнннѡ рлзсллблєннѡм
ѡѡкрѡпллѡцїї, вѣсы же прѡгонлѡцїї, ѡтрѡчл во рлзсллблєннѡє
тѡкмѡ прнѡснѡвєнїємѡ твоїмѡ нсѡѡлїлл ѡсн. сєгѡ рлдн вѣрою тн
зѡвємѣ: Радѡнса, мѡщнлл нлшл злстѡѡпннцє н вѣрнѡхъ хрлнїтєлньннцє:

ра́дѣса, слоустраждающих ѿ дѣховъ сло́бы ско́раа и́збавительнице.
ра́дѣса, ѣакѡ и́ разслабленныа ѿ о́дрѧ возстава́еши: ра́дѣса, всѣхъ
скоре́щихъ вели́кое оутѣше́нїе. ра́дѣса, вѣдѣющимъ себѣ твоемѹ
ходатайствѹ въ ча́сѣ смѣртный помога́ющаа: ра́дѣса, всѣхъ почита́ющихъ
тѧ вѣчныа жїзни мѣтвѧми твои́ми сподоба́ющаа. Ра́дѣса, прѣбнаа
ѣвпражіе равноа́ггїльнаа.

Конда́къ ѿ.

Мѣнїе бѣгѹ приноси́ти со безплотными сподобнааа еси́, бл҃женнаа:
са́ нїми оубо моли́ хрѣ́та бѣа да спсѣ́тъ всѧ пою́щыа е́мѹ:
А́ллинаѣа.

Ї́косъ ѿ.

Скѡ свѣтопрїемнѹю свѣщѹ, на нѣнѣмъ свѣщнице́ предъ
прѣ́толомъ хрѣ́товымъ поста́вленнѹю, зри́мъ о́умныма о́чи́ма
тебѣ, прѣбнаа ѣвпражіе, ѣакоже ви́дѣ тѧ въ видѣнїи и́ бл҃женнаа
деода́ла, мѣти твоѧ дѣ́овнаа: на нѣсѧ вознесе́ннѹю, и́дѣже цр҃ю сла́вы
поклони́лаа еси́, и́ въ нѣный черто́гъ ѿ прѣ́тывѧ дѣ́ы в[о]веде́ннѹю, и́ ѿ
неѧ свѣтлѣ́йшїй вѣне́цъ прїе́мшѹю. ны́нѣ оубо, наслажда́ющаа зрѣ́нїемъ
лица́ е́а, не премолчи́ вопї́ти е́й ѡ́ воспѣва́ющихъ ти́ такѡва́а: Ра́дѣса,
ѿ а́ггїльскыхъ чинѡ́въ въ небѣснаа се́лѣнїа вознесе́ннаа: ра́дѣса, во
гла́сѣхъ ра́дованїа ѿ дѣ́ственныхъ лѣ́къ пробожда́емаа. ра́дѣса, ѿ
прѣ́тывѧ дѣ́ы въ черто́гъ нѣный в[о]веде́ннаа: ра́дѣса, ѿ неѧ свѣтлѣ́йшїй
вѣне́цъ прїе́мшаа. ра́дѣса, ѣакѡ прѣ́твыи гла́сѣ е́а слы́шала еси́: ѣвпражіе,
се́ покѡи́ твоѧ и́ возда́нїе, ны́нѣ оубо весели́са въ непроходї́мыа вѣ́ки:
ра́дѣса, ѣакѡ ра́дость твоѧ вѣ́чнаа со сѣ́быми е́сть. Ра́дѣса, прѣбнаа
ѣвпражіе равноа́ггїльнаа.

Конда́къ бѣ.

Влѣ́тїи о́бнїае прїѧла еси́, бѣ́гомѹдраа, по о́бнїаю лю́бве́ твоѧ ко
хрѣ́тѹ бѣгѹ, и́же ѣави́ мо́щи [твоѧ] ѣакѡ многоцѣ́лѣбный
и́сточникъ пода́ющїй всѣ́мъ вѣ́рою притека́ющимъ и́щѣ́лѣнїе.
повѣжда́еми то́бою и́ вѣ́сы вопї́ахѹ ти́: ѿ, ѣвпражіе, ѣакоже въ жї́зни

твоѣй, тѣакѡ ѿ по смѣрти прогонѣши насѣ. тѣмже ѿ мы, равнѣ твоѣ, молимы тѣ прилѣжнѡ: испроси ѿ насѣ исцѣленіе ѿ недѣгѡвѣхъ разлічнѣхъ, ѿ ѿзбавленіе ѿ сѣтей вѣрѣхъ, да бѣгодарнѡ поѣмъ бѣгѣ: **І́лліаѣіа.**

І́косѣ бѣі.

Поѣмъ цѣломѣдреннѡ дѣвѣ ѡвпражію, поѣтннкѡвѣхъ оукрашеніе ѿ монахины слѣвѣ ѿ похвалѣ, ѿ вѣ чѣсть побѣдоноснѣхъ поѣвигѡвѣхъ ѡ вѡпїемъ сїце: **Рѣдѣіа,** ѣакѡ ницетѡю дѣвоноу цѣтѡ нѣноѣ кѡпївшѣа: **рѣдѣіа,** ѣакѡ по мнѡзѣхъ скѡрѣвѣхъ вѣка сегѡ свѣтомъ вѣчнѣмъ на нѣсѣ ѡсїаннѣа. **рѣдѣіа,** крѡтѣа дѣво, зѣмлю крѡтѣхъ наслѣдовавшѣа: **рѣдѣіа,** мѣтѣа ѿ неслѡбѣа, мѣтѣ бѣкѣ ѡвѣтѣша ѿ ѿ нашѣмъ помїлованїи тогѡ оуѣрднѡ просѣщаа. **рѣдѣіа,** тѣ бо нынѣ, ѣакѡ чѣта іѣцѣмъ, бѣа лицѣмъ кѣ лицѣ зрїши: **рѣдѣіа,** ѣакѡ томѣ прїснѡ мѡлітѣвы ѿ насѣ прїносїши. **Рѣдѣіа,** прѣвѣа ѡвпражіе равноѡгѣльнѣа.

Конѣакъ бѣі.

Предївнѡе дѣвѣ оукрашеніе, прѣвѣа ѡвпражіе, нынѣшнѣе наше малѡе моленіе прїемши, испроси намъ грѣхѡвѣхъ ѡставленіе, ѿ ѿ вѣчнагѡ мѣченїа ѿзбавити насѣ гѣа оумолї, да тобѡю во ѡчествїи нѣнѣмъ во вѣкѣ поѣмъ бѣгѣ: **І́лліаѣіа.**

Сѣй конѣакъ гѣголи трїжды.

І́ паки чѣтѣіа і́косѣ ѣ-ї:

І́гѣльскомѣ житїю поревновѣвши:

Тѣже конѣакъ ѣ-ї:

І́звѣрїна[а] красѡтѣ монашесѣагѡ лїка:

МѢТѢА ПРѢБНѢЙ ѢВПРАѢИ.

прѣбнаа мѣти ѣвпраѣе, предстоащи нынѣ прѣтоаѣ пресѣбѣа
трѣцы, и наслаждающинеа неизреченнаго вѣженства, мѣтнвѣ
прѣзри на насъ и твоимъ ходатайствомъ испроси намъ мѣтъ
и вѣтъ оу преблѣгаго гдѣ. вѣмы во, воистиннѣ вѣмы, ѣакъ всѣ ѣлика
воухощеши, можеши оу негѣ испросити. тѣмже оубо, смиреннѣ мѣлимъ
тѣ: молѣ мѣтнваго бѣа да подастѣ намъ дѣхъ ревности твоеѣ кѣ храненѣю
сѣбѣхъ повелѣнѣй ѣгѣ, ѣакъ да тѣкше по стопамъ твоимъ, возможемъ
земнѣе поприце вѣ добродѣтельнѣмъ житѣи безъ порока пренти, и
селѣнѣа райскаа достѣгнѣти: и тѣмъ, кѣпнѣ съ тобою, прославлѣти оца
и сѣа и сѣаго дѣа во вѣки вѣкѣвѣ. **Ѣминь.**

ПРЕПОД.
МАТЫ

ѢВПРАК
СѢА

МЕСЕЦА ЈУЛА, У 25. ДАН.

ЖИТИЈЕ ПРЕПОДОБНЕ МАТЕРЕ НАШЕ ЕВПРАКСИЈЕ.

У време благочастивог цара Теодосија беше у Цариграду побожан сенатор, човек премудар, моралан и милостив према сиротињи. Име му беше Антигон. Његова супруга Евпраксија, жена врло побожна, беше од царског рода. Она му роди девојчицу, којој дадоше име њене матери, Евпраксија. Већ после годину дана умре Антигон, а мајка са девојчицом пређе на своје имање у Египат, јер су је ближњи принуђавали да се поново уда. Мајка и кћерчица су у Тиваиди обишле многе цркве и манастире и раздавале многу милостињу. Ту је био и један женски манастир у коме је било сто тридесет монахиња. Игуманија им се звала Теодула.

Мајка и девојчица често су долазиле у тај манастир, молиле се Богу и давале милостињу. Када су једног дана дошле у манастир, игуманија упита малу Евпраксију да ли она воли манастир. Пошто је она одговорила потврдно, игуманија јој је објашњавала све о манастиру и чудила се како девојчица разумно одговара, иако је имала само седам година.

Слушајући овај разговор, мајка је почела да плаче и рече кћери са жалошћу: „Већ је вече, треба да идемо кући“. Међутим, девојчица одговори да жели остати са игуманијом. Тада јој игуманија рече: „Не можеш овде остати. Овде живе само они који су се обећали Христу“. Дете зачуђено запита: „А где је Христос?“ Игуманија тада показа икону Спаситељеву. Мала Евпраксија целива икону и рече: „И ја сам се обећала Христу и нећу више да идем са мајком, него ћу да останем са вама“. „Остави је овде, рече игуманија матери, јер видим да благодат Божија почива на њој, а благослов и молитве родитељске одвешће је у вечни живот“. Тада устаде благородна Евпраксија, постави кћер своју пред икону Спаситељеву и рече са сузама: „Господе Исусе Христе, Ти брине о овом детету, јер Тебе заволе и Теби се предаде“. Тада се обрати девојчици и рече: „Евпраксијо, кћери моја, Бог који је утврдио горе, нека утврди и тебе у страху своме“. Ово говорећи даде је у руке игуманији, те плачући и бијући се у прса своја отиде из манастира.

Ступивши у манастир преподобна Евпраксија се поче подвизавати служећи Богу и сестрама са великом усрдношћу и радећи све послове са смирењем. У свим манастирским пословима не беше усрдније сестре од ње. Када је игуманија хтела да испита њену послушност, рекла јој је да пренесе гомилу камења с једног места на друго. Када је она сама све камење пренела, рече јој игуманија да врати камење на прво место где је и било раније. Овај посао трајао је тридесет дана. Сестре су се чудиле њеној послушности, стрпљивости и трудољубљу. Док су се неке од млађих сестара смејале, она је то чинила певајући. После тога радила је све послове у манастиру, кувала,

секла дрва, носила воду, сејала брашно и месила хлеб и ни у једном послу није била лења, ни непослушна, ни немарна, ни ропотна, но увек беше бодра, послушна, усрдна и стрпљива. Молитвено правило никад није изостављала.

Непријатељ нашег спасења није могао све ово да поднесе, па јој је пружио различита искушења, и ноћу и дању. Своја ноћна искушења исповедала је матери игуманији, молила њене молитве и тражила благослов за веће подвиге у посту. Прво је постила по три дана, а после, по седам дана није ништа јела. Послове и молитву никад није остављала. На дневна искушења, која су била по телу, није обраћала пажњу, већ се трудила све више и више. После једног већег искушења четрдесет дана није ни јела ни пила нити је заспала, већ је стајала на молитви са рукама уздигнутим небу.

После свих ових подвига и савладаних искушења доби Евпраксија од Господа благодат да исцељује болести и власт над нечистим дусима. То се пројавило у исцелењу једног детета, неке бесомучне жене и многих других болесника. После тога преподобна Евпраксија се све више смиравала служећи покорно свим сестрама.

Када се приближило време њеног преселења у вечност, Бог је открио игуманији дан њене смрти. Игуманија је много плакала, јер за десет дана требало је да се растане са великом подвижницом и љубљеном сестром коју је она од младости васпитала. Када је то чула св. Евпраксија, одмах је занемогла и пала на земљу као мртва. Сестре се је узеле и однеле у храм где се она топло молила Богу да јој остави још годину дана земаљског живота како би сада, у најбољем узрасту, могла у покајању да победи врага. Игуманија ју је утешила, рекавши јој да је њој Бог открио како ће Евпраксија бити удостојена царства небеснога.

Тада је Евпраксија позвала сестре да се последњи пут опросте. При опроштају сестре су је молиле да их се сети у царству небесном. Евпраксија потом погледа у игуманију и рече: „Моли се за ме, мати моја, јер је велики напор душе моје овога часа“. Игуманија се са свима сестрама усрдно молила Богу и кад рекоше „Амин“, света Евпраксија предаде дух свој Господу. Било је то 25. јула 413. године. Сестре су горко плакале. Сахранише своју свету сестру и прославише Бога, који их је удостојио да имају међу собом овако богоугодну подвижницу. Потрудимо се и ми да задобијемо њене добродјетељи: смирење, послушање, кротост и трпљење и да нас Господ по њеним молитвама удостоји рајског насеља. **Амин.**

**ѲВѦѦІСТЪ СѢѢИ ВЕЛИКОМѢНИЦѢ
ѢУФІМІИ ВСЕХВАЛЪНЪИ.**

[ПрѡзднѡемѢи 31-гѡ септѡмврїа и 11-гѡ іюліа.]

Кондакъ ѡ.

ВЗБРАННАА СТѢПОТЕРПИЦЕ НѢНАГѡ ЦРѦ ХРѢТА, ИЗРАДНОЕ ЗЕРЦАЛО ВѢРЫ,
ИМЖЕ ОУТВЕРДИСА ПРАВОСЛАВІЕ, И СРЕТИЧЕСКОЕ СЛОХУЛЕНІЕ НИЗЛОЖЕНО
БЫСТЬ, ВОСХВАЛАЕМЪ ТѦ, ВСЕХВАЛНАА ВЕЛИКОМѢНИЦЕ ѢУФІМІЕ, И
ПЛЕЧЕМЪ ТВОѢ ВѢНЕЦЪ ПѢСНЕИ ДУХОВНЫХЪ, И ЦВѢТЫ ОУВАЖАЕМЪ ДѢСТВО
ТВОѢ НЕПЛАКЪНОЕ И СТРАДАНИЕ ВЕЛИКОЕ И ЧУДНОЕ, ІАКѡ БЛГОВОННАА ЖЕРТѢА И
ПРІАЧНОЕ КАДІЛО ПРИНЕСЛАСА ѢСН ХРѢТУ БГѢ. НЫНѢ ЖЕ, СЪ ДЕРЗНОВЕНІЕМЪ
ПРЕДСТОЯЩИ ѢМѢ ВЪ СКІНІАХЪ НѢНЫХЪ, МЛѢТВАМИ ТВОИМИ Ѡ ВСѦКНХЪ НАСЪ
ВѢДЪ СВОБОДИ, ДА ЗОВЕМЪ ТИ: **Радѡиса**, великомѢнице ѢУФІМІЕ ВСЕХВАЛНАА.

Ікосъ ѡ.

ВІ ГЛѡВЪ ТВОРЕЦЪ И БЛКА ВСѦЧЕСКНХЪ, ВІДА ВЪ ТВОѢ СОСЪДЪ
ИЗБРАННИЙ, ВОЗЛЮБИ ЧТОЧѢ ДУШН ТВОЕѦ. ТЫ БО, ПРЕЗРѢВШИ
ВСѦКѢЮ ЗЕМНЮ СЛАДОСТЬ И СЛАВЪ, ВѢНЦЕМЪ МѢНИЧЕСКИМЪ
ОУКРАСИТИСА ВОЗЖЕЛѢЛА ѢСН: БЖѢТВЕННОЮ ЛЮБѢЮ ОУАВЛЕНА[А],
ДЕРЗНОВЕННѡ НА СЪДИЩИ ИСПОВѢДАЛА ѢСН ХРѢТА, И МЪЧИТЕЛЕВО БЕЗЪМІЕ
ѠВЛИЧІЛА ѢСН. МЫ ЖЕ, ВЗИРАЮЩЕ НА ТАКОВОЕ ДЕРЗНОВЕНІЕ ТВОѢ, СЪ ЛЮБѢЮ
ВОСХВАЛАЕМЪ ТѦ СІЦЕ: **Радѡиса**, БГОМЪ ѠЦЕМЪ ПРЕѠПРЕДѢЛЕННАА ВЪ
СТРАДАНИИ СОБРАЗНА БЫТИ СЪ БГѡ, ИИСУ ХРѢТУ: **радѡиса**, ѠЗАРЕННАА БЛГѢТІЮ
СНА ВЖІѦ. **радѡиса**, ПРЕКРАСНИЙ КРИНЕ ЦѢЛОМЪДРІѦ, ПРОРАСТІВШІИ ПОСРЕДѢ
ЗЕМНАГѡ ТѢРНІѦ: **радѡиса**, ВСЕХВАЛНАА МѢНИЦЕ ѢУФІМІЕ, ВЪ ЛИЦѢ
МѢНИЧЕСТѢМЪ, ІАКѡ ЛУНА МЕЖДѢ СѢВѢЗДАМИ, ВОЗІѦВШАА. **радѡиса**,
МЪЧИТЕЛЬСКИМЪ ВЕЛѢНІЕМЪ НЕ ПОКОРИВШААСА: **радѡиса**, ПАЧЕ СТАРЕЦЪ И

мѣдрѣцѣ мѣра сегѡ мѣдрѣишаа. радѡица, премѣростѣю словѣсѣ твоиѡх мѣчѣтелево безѡмѣе ѡвеличѣшаа: радѡица, ѣкѡ тебе бѣ безвѣстнаа тѣи ны премѣрости своеѡ ѣвилѣ ѣсть. радѡица, за престѡе ѣма ѿгѡ да же до крове пострадавашаа: радѡица, славою побѣдонѡсною ѡ негѡ въ бышнихѣ оубѣчѣннаа. **Радѡица**, великомѣнице ѿфѣимѣе всехвѣальнаа.

Кондакъ ѿ.

Гѣда мѣчѣтель себе посрамаена ѡ тебе, премѣдраа дѣво мѣнице, мѣрзскою своею ѣростѣю пакнѣ в[о]вѣрже тѣ на мѣчѣнѣе: но ѡггѣз гѣдѣнь, на твою смиреннѡю мѣтѣвѣ сошѣдѣ, колесо сокрѡши ѣ ѣзвы твоѡ ѣцѣлѣ: ты же блѣгодарѣщи во оумилѣнѣи срѣца воспѣла ѣси хрѣтѣ спѣсѣ: **Аллилуѣа**.

Ікосѣ ѿ.

Рѡзѡмѣ члѣвѣческѣи не возмѡжетѣ разѡмѣти кѣкѡ въ пѣци ѡгненнѣи ѣкѡ въ чертѡзѣ свѣтлѣмѣ ѣ прохлѣднѣмѣ пребыла ѣси невреждѣннѡ, воспѣваѡци пѣсѣнь гѣдѣнѣ. ѣ, ѣдо чѣдо предѣвное, сѣмѣ хрѣтѡсѣ гѣдѣ прѣидѣ кѣ тебе, великомѣнице всехвѣальнаа, ѣкоже въ вавѣлонѣ кѣ трѣемѣ ѡтрокѡмѣ, пѣць ѡросѣ ѣ цѣлѣ тѣ сохрани: ты же невреждѣн[н]а[а], всѣ во ѣзѡмлѣнѣе привела ѣси. нынѣ оубѡ ѣ мы, днѣвѣщѣа вѣжѣи⁴ мѣрдѣю ѣ твоемѣ крѣпкомѣ дерзновѣнѣю ѣ блѣгѡдѣшномѣ терпѣнѣю, воспѣваемѣ тебе такѡваа: **Радѡица**, вмѣстѣлицѣ вѣжѣа блѣтѣнѣ: радѡица, свѣтлаа вѣры свѣздѡ, вѣрныа просвѣщаѡщаа страдањми твоимѣ. радѡица, лѡно мѣслѣннаа, заблѣдѣнѣа нѣша ѣкѡ дѣнь просвѣщаѡщаа: радѡица, свѣтлыѣ бѣсѣре хрѣтѡвѣ ѣмже оубѣрашаѣтѣа црѣковѣ правослѣвнаа. радѡица, ѣзвы гѣа твоегѡ ѣнеа хрѣтѣа на тѣлѣ твоѣмѣ нѡсѣши: радѡица, ѣкѡ всѣмѣ вѣрнымѣ блѣтѣю хрѣтѡвою, ѣзвы ѣцѣлѣеши. радѡица, ѣкѡ чрезѣ ѡгнѣ ѣ водѣ прошѣдши, въ нѣнѣи чертѡгѣ свѣтлѡ възшла ѣси: радѡица, ѡ кровѣи страдањи твоиѡх себе свѣтлѡю ѡдѣждѣ брачнѡю ѣстѣкавашаа. радѡица, по мнѡзѣхѣ скорѣхѣ вѣка сегѡ славою нѣною оубѣчѣннаа: радѡица, ѣкѡ вѣчнѡ прѣсладкимѣ лицезрѣнѣемѣ хрѣтѣа насыщаѣеши. **Радѡица**, великомѣнице ѿфѣимѣе всехвѣальнаа.

⁴* наша измена, у изворнику: вѣжѣемѣ.

Кондакъ г.

Вілоу вѣшнаго, дарованною тебе, всѣ мучительская
 ѡбещанла єси ѡрѡжїа ѡмнже тѣло твоє стрѡгано бѣсть. вѣ
 ровѣ глѣбѡкїи исполненный водою и всѣми гады земными,
 ѡростїю мучителя ввержена, невредима пребыла єси. ты же, побѣдоносце
 всехвальная, ѡкоже древле іѡна ѡ кїта, бжїєю десницею соблюденна, съ
 любовїю воспѣла єси ємѣ: **І**ллидїа.

Ікосъ г.

Мѣщи бл҃гочїю крѣпость стрѣпотѣрнице, дѣша твоѡ, ѡкѡ птица
 ѡ сѣтей ѡзѣвиса, и неврежденно прелетѣвши глѣбѡкїи ровѣ
 ѡстрыми ѡрѡжїи исполненный, бѣа сохранѡющаго тѡ, во
 ѡумленїи срѣца прослѡвила єси: ємѣже нынѣ во свѣтлости невечерней, со
 ѡггльскими чїнами и сѣбѣхъ лики предстоїши и молишисѡ ѡ всѣхъ чїнахъ
 страданїа твоѡ чѣвѣщихъ и вопїющихъ сїце: **Р**адѣисѡ, всехвальная,
 єдиномѣ бѣу вѣ трїцѣ всегда срѣце твоє оустремївшая: радѣисѡ, ѡкѡ
 чѣвѣства твоѡ, предѣ бранїю трїехъ враговѣхъ: плѡти, мїра и дїавѡла, всегда
 крѣпкѡ затворѣна бѣша. радѣисѡ, прѡтивѣ силѣ адскїхъ силоу свѣше
 всегда крѣпкѡ препѡсанна[а]: радѣисѡ, ѡкѡ ѡгглі гдїи во всѣхъ
 страданїихъ твоихъ спѣтешѣственницы твоѡ бѣша. радѣисѡ, за хрїта сїса
 нашего темничное заключенїе и мнѡгїа мѣки претерпѣвшая: радѣисѡ,
 ѡггломѣ и члѣкѡмѣ чѣднїи позорѣ бѣвшая. радѣисѡ, и сѡмыа
 мучители терпѣнїемѣ своїмѣ оудивївшая: радѣисѡ, ѡкѡ на нѣсѣхъ ликѣ
 дѣственникѣхъ, послѣдовавшихъ вжїю*⁵ ѡгнцѣ, причїсллаєсѡ єси. радѣисѡ,
 ѡкѡ гѡрнїа ѡвїтелн нѣнаго црїтѣа радостноу прїѡша тѡ: **Р**адѣисѡ,
 великомѣнице євфїмїе всехвальная.

Кондакъ д.

Врею ѡрости и недоумѣнїа ѡбдержїмь мучитель, что творїти
 твоємѣ, ѡ мѣжественная побѣдоносце, терпѣнїю, паки
 ѡзѡверѣте мѣченїе: тѣло твоє сѣѡе желѣзомѣ вельми бѣено бѣ
 и пилѡю претрѣно, тѡже на сковрадѣ жегѡмо сѣлѡ. но и сїѡ всѣ, бл҃гчїю

⁵* наша измена, у изворнику: вжїемѣ.

вѣією и крѣпкимъ терпѣніємъ твоимъ, побѣдила єси. ѡбагрѣньми кровными оукрашивши себѣ, краснѣйшемъ паче сынѡвъ члѣвческихъ оубѣстилася єси. нынѣ оубо, въ чертѡзѣ нѣнѣмъ вѣчнѡ поєши ємъ:
Аллилуїа.

Їкоєз ѧ.

Изведеннѣи тебе на снѣденіе свѣрѣмъ, вѣтвенный гласъ призвѣта въ гѡрнѣи ѡбѣтєлн, мѣннице многотрадальна. ты же оукрашившася багрянницею кровей твоихъ, съ радостію неизглаголанною, предала єси дѡухъ твоѡ гдѡ. нынѣ же, въ скнѣлахъ стѣихъ и въ лицѣ мѣничестѣмъ, вѣчнѡ восхвалѡщи єго, теплѣ молншася ѡ всѣхъ, во оумилѣннѣ срѣца воспѣвѡущихъ тебе такъвѡмъ: **Радѡиса,** крѣпкимъ терпѣніємъ твоимъ держитєла тьмы побѣдившаа: **радѡиса,** побѣдою таковою небєснаа и земнаа возвеселѣвшаа. **радѡиса,** ѡ аггльскихъ чинѡвъ въ пренебєснаа селєнїа вознесеннаа: **радѡиса,** ѡ архаггльскихъ чинѡвъ въ сожнѣтельство ихъ любєзнь прїѡтаа. **радѡиса,** ѡ дѣствєнныхъ ликѡвъ въ нѣный чертѡгъ радостнѡ в[о]веденнаа: **радѡиса,** ѡ мѣническихъ полкѡвъ, подъ вѣнцѣмъ славы, прєрадостнѡ прослѡвленнаа. **радѡиса,** ѡ всѣхъ нѣныхъ жнѣтелей ѡ гдѣ цѣлованіе прїємшаа: **радѡиса,** ѡ сїса хрїта неведдѡемый вѣнєцъ прїємшаа. **радѡиса,** во оупєннѣ твоємъ радость аггломъ и члѣвкомъ принєсшаа: **радѡиса,** бгомъ на нѣсн и на землн прослѡвленнаа. **радѡиса,** ѡакъ мзда твоѡ многа на нѣсѣхъ: **радѡиса,** ѡакъ ѡ всѣхъ восхвалѡущихъ тѡ прнєнѡ ходѡтайствєши. **Радѡиса,** великомѣннице єуфиміе всехвалянаа.

Кондакъ є.

Ироповѣдемъ днѣнаа велнчїа вѣіа, ѡже на тебе сотворн гдѣ прославлѡа велнкаа и чтнѡа страдѡнїа твоѡ: страшными бо чдєсы ѡбѡвн твоѡ стѡю кончннѡ, ѡбо землѡ траєлѡшєса, градъ колебѡшєса, храмъ и стѣны сокрѡшѡхѡса и вьсть стѡхъ велїй на всѡ невѣдѡщыа пѣтн бгѡ: **Аллилуїа.**

Їкоуз ѿ.

Вѣдающе стѣи пастыриѣ црковѣ хрѣтоу сѣлѡ смѣцїаемѡ и волнѣемѡ ѿ еретическимъ слоухленїемъ, оумыслиша составити свѣтокъ * ѿ боу ѿповѣданїю:⁶ положивши ѿгѡ на твоѡ нетлѣннымъ мѡци, молѡхѡ прилѣжнѡ, да гдѣ тобою црковѣ своѡ оутвердїтѡ, и оукротїтѡ слочестїивыхъ стремленїе твоѡми стѣими мѣтвѡми, мѣнице всехвѡльнаѡ. сего ради вѣрїи по долгу воспѣваютьъ тебѣ похвѡльныѡ пѣсни еїѡ: **Р**адѡисѡ, сладкозвѡчнаѡ вѣры свирѣле: радѡисѡ, сѡде истиннагѡ бгѡпочтанїѡ. радѡисѡ, ѿюже возрастѣ правослѡвїе: радѡисѡ, ѿюже ѡхладе мрѡчное безбожїе. радѡисѡ, ѡкѡ прѣжде смѣрти страданїемъ твоѡмъ ѡбїлѡла ѿсїи въ чѡдесѣхъ, предївнаѡ: радѡисѡ, ѡкѡ и по смѣрти совершѡеши дѣлѡ пречѡднаѡ. радѡисѡ, ѡкѡ собѡра правослѡвныхъ молѣнїѡ оумыслила ѿсїи: радѡисѡ, ѡкѡ чѡдесѣмъ стѣихъ мѡцїей твоѡхъ правослѡвїе оутвердїла ѿсїи. радѡисѡ, ѡкѡ еретическое шатанїе посрамїла ѿсїи: радѡисѡ, ѡкѡ чѡдесѡи твоѡми мнѡзи въ правослѡвїе ѡбратїшасѡ. радѡисѡ, ѿюже хрѣтоуз прослѡвисѡ: радѡисѡ, ѿюже сѡтанѡ посрамїсѡ. **Р**адѡисѡ, великомѣнице ѿвѣмїе всехвѡльнаѡ.

Кондѡкъ ѿ.

Вѡтѣчнѣи свѣздѣ подобна была ѿсїи, всехвѡльнаѡ великомѣнице ѿвѣмїе. житїемъ чѡднымъ и страданїемъ твоѡмъ црковѣ хрѣтоу оукрасїсѡ: и мѡци же и нетлѣнными и цѣлѣбными мѡци твоѡ, съ вѣрными же чѡды своѡми црковѣ хрѣтоу бгѡдарственнѡю пѣснѡ возсылѡетѡ хрѣту бгѡ: **А**ллилуїѡ.

Їкоуз ѿ.

Возсїѡ свѣтѡ правослѡвїѡ и прогнѡна бысѣть тѣмѡ еретическаѡ⁷ слоухленїѡ, ѿгда, по триднѣвнѣмъ постѣ и молѣбствїи и ѡтверженїи ковчѣга твоегѡ, всехвѡльнаѡ, вїдѣнѡ бысѣть свѣтокъ еретическїи ногѡми твоѡми попрањ, правослѡвнїи же въ рѡцѣ твоѡи держїмїи. ѿ, непостижїмагѡ члѡвѣческомѡ оумѡ свѣтїѡ, ѡки жнѡлѡ

⁶* двоїна? Или: ѡвоїхъ ѿповѣданїи ?

⁷* или: еретическагѡ.

рѣкою твоєю подала єси свѣтокъ православымъ. вси же, видѣвше преславное сїе чѣдо, воспѣваху ти достохвалныя пѣсни сїце: **Р**адѣица, православіа прѣдѣ блгогласнаа: радѣица, мечѣ предивный поскѣшій нечестїе. радѣица, податїемъ рѣкъ твоихъ всѣхъ оудивившаа: радѣица, православыхъ соборъ сѣлѣ тѣмъ ѡбрáдовавшаа. радѣица, ѣакъ тобою запечатлѣса догматъ вѣры православыа: радѣица, силѣ єретическѣю ѣки паучїнѣ растерзавшаа. радѣица, ѣакъ ѡбдѣвѣемѣи цркви тобою тишина даровася: радѣица, ѣакъ по всеї вселеннѣи вѣрїи въ православіи оутвердишася. радѣица, ѣакъ прелестъ словлавыхъ тобою прогнана бысть: радѣица, превѣліа славо православыхъ ѡ оутвержденїе. радѣица, ѣакъ црковь хрѣтѣвѣ тогда ѡ нынѣ ходатайствомъ твоимъ непоколебїмѣ сохраниши: радѣица, трїсленномѣ бжѣтѣвѣ непрестаннаа млтвеннице ѡ*8 насъ. **Р**адѣица, великомѣнице єуфїмїе всехвалнаа.

Кондакъ 3.

Правовѣрный царь маурїкїи, ѣже сѣмнѣица ѡ чѣдестѣхъ твоихъ, хотѣ оубѣрїтися ѡ истинѣ истекajúцагѡ ѡ мощїей твоихъ цѣлѣбнагѡ мýра, запечатлѣ*9 гробъ твой твѣрдою печатїю. ѡ по долзѣмъ времени прїиде самъ, расторгну печатъ ѡ ѣвїе ѡскнпѣ вѣліе блгодѣханїе ѡ всю црковь ѡполни, ѡскнпѣ блгодѣханныа крѡвь твоѡ ѣакъ мýро многоцѣнное. видѣвхъ сїе царь, сѣ покаанїемъ ѡ вѣрою возопї блгодарнѣю пѣснь хрѣтѣвѣ: **А**ллилуїа.

Їкосъ 3.

Крѣпкой силѡамъ показа гдѣ, стѣиѡ ѡ цѣлѣбныа мѡщи твоѡ, всехвалнаа великомѣнице єуфїмїе, ѡмнѣже вохотѣ прославити великаа ѡ чѣднаа страданїа твоѡ, ѣже за ѡма єгѡ стѣбе претерпѣла єси. халкидонстїи бо людїе разлїчными недѣгѡмъ своимъ цѣлѣбї прїемлюще, прославлѣху дивнаго во стѣихъ бга, ѡ тебѣ похвалныа пѣсни воспѣваху сїце: **Р**адѣица, халкидонѣ великаа славо:

*8 наша измена, у изворнику: за.

*9 наша измена, у изворнику (србизовано): запечатлѣи.

ра́дѣса, ра́достное правосла́вныѣх слы́шанїе. ра́дѣса, прощѣніа нѣша на по́лзу нѣмѣ исполнѣющаа: ра́дѣса, притека́ющимъ къ тебѣ съ вѣрою ско́рбу по́мощь подава́ющаа. ра́дѣса, дѣше́вныѣх ѿ тѣлесныѣх недѣгѣвъ нѣшныѣх ѿщѣлѣительнице: ра́дѣса, ѡбратѣвшыѣх на пѣть ѿ истины настѣвнице. ра́дѣса, стра́ннымъ невидимаа спѣтешѣственнице: ра́дѣса, вдови́цѣ ѿ всѣѣхъ си́ротѣхъ покровѣтельнице. ра́дѣса, всѣѣхъ ско́рбныѣх оутѣшительнице: ра́дѣса, ѿскѣпѣлымъ ѿ дѣвола ско́раа по́мощнице. ра́дѣса, немѡлчнаа ѡ*¹⁰ нѣсъ предѣ хрѣ́томъ бѣгомъ мѣтвеннице: Ра́дѣса, великомѣннице ѡуфѣмїе всехвѣльнаа.

Конда́къ ѿ.

Стра́ннѡ ѿ стра́шнѡ бы́сть ѡгда, пощѣніемъ бѣжѣмъ за грѣхѣ люде́кѣа, свѣронмѣнный ца́рь лѣвъ со́ими скѣ́рными рѣка́ми ко́нѣа твоѣхъ нетѣ́нныѣх ѿ мѣродѣхѣющыѣхъ мо́щей ѿ [в]вѣрже ѿхъ въ мо́ре. мнѣше же ѡка́нный чре́зъ се ѿ ѡ́ти сла́ву правосла́вїа. ты́ же, всехвѣльнаа, чѣ́дныѣмъ ѡвлѣніемъ со́имъ показѣвши себѣ по мо́рю пла́вующей ѡдиноко́внѣй бра́тїи, ѿже тѣа съ вѣліею ра́достїю въ ко́рабль со́и прїѣша, ѿ бѣгоговѣ́ннѡ ра́дѣющаа ѡ ѡбратѣ́нїи безщѣннагѡ ско́рбница стѣѣхъ мо́щей твоѣхъ воспѣва́хъ хрѣ́ту бѣгу: **І**ллиѣда.

І́косъ ѿ.

Своѣмъ трѣжда́шесѣ со щѣніемъ ѿ оутѣ́рдіемъ бра́тїа внести во ѡ́чество соѡе́ многощѣ́нныа ѿ щѣ́льныа мо́щи твоѣа. ты́ же, всехвѣльнаа, не бѣгово́лила ѡсе́, ѿ въ ѡвлѣ́нїи соѡемъ возвѣстѣ́ла ѡсе́ ѿмъ се. ѡнѣ́ же, со бѣгоговѣ́ніемъ повинѣ́шесѣ твоѣмъ повѣ́стїю ѿ съ люво́бію къ тебѣ́ привѣ́зани, созда́ша хра́мъ во ѿма́ твоѡе стѡе́, ѿдѣ́же съ ли́ки мона́шествовѣ́ющыѣхъ во оумнѣ́нїи ѡ́ца всѣгда́ воспѣва́хъ ты́ си́це: Ра́дѣса, сѣ́нце не вечернее ѿ мо́ра нѣсъ ѡблѣстѣ́юще: ра́дѣса, ѡ́къ по сѣхъ ѿ мо́рю показѣ́ши чѣ́деса: ра́дѣса, ѡ́къ чѣ́десныѣмъ ѡвлѣ́ніемъ ѿма́ твоѡе стѡе́ всѣ́мъ показѣ́ши: ра́дѣса, ѡ́къ въ срѣ́ченїю со стѡю́ гла́керїею ѡ́бѣ щѣ́лобѣстѣ́са: ра́дѣса, въ привѣ́стѣвїи ѿ не́а

^{10*} наша измена, у изворнику: за.

ѢУФІМІЕЮ ВСЕХВАЛНОЮ ИМЕНОВАНАА: РАДЪИСА, НАСТАВНИЦЕ НАШЕГО СПСЕНІА:
 РАДЪИСА, ИЩЕЛЕНІА БЛГТНЫИ ИСТОЧНИЦЕ: РАДЪИСА, М҃РО БЛГОВОННОЕ ДЪШЫ
 НАША ѠБЛГОДУХАЮЩЕЕ: РАДЪИСА, ПРИЗЫВАЮЩИМЪ ТѦ СЪ ЛЮБѢЮ ПРИЕМО
 ПОМОГАЮЩАА: РАДЪИСА, БЖТВЕННЫХЪ ДАРѠВЪХЪ ПРИАТЕЛНИЦЕ И МНОГОБРАЗНЫА
 НАМЪ МЛТИ ГДНИ ИСТОЧНИЦЕ: РАДЪИСА, ІАКѠ НЫНѢ И ПРИЕМО Ѡ НАСЪ ВО
 СВѢТѢ НЕВЕЧЕРНѢМЪ ХОДАТАИСТВУЕШИ. РАДЪИСА, ВЕЛИКОМЧНИЦЕ ѢУФІМІЕ
 ВСЕХВАЛНАА.

Кондакъ Ѧ.

Всѣ естество ѡггльское двѣлѣшеа долготерпѣнію твоемѸ, хрѣтѣ
 црѣю, вѣда храмъ стѣла великомчницы ѢУФІМІИ СЛОВѢРНЫМИ
 ПОПРАНЪ. ИДѢЖЕ ИНОГДА СЛЫШАШЕА ГЛАСЪ СЛАВОСЛѢВІА БЖІА,
 ИСХОЖДАХѸ ГЛАСИ СКВЕРНОСЛѢВІА, ДОТДЕЖЕ СЛЫХЪ СЛѢ НЕ ПОГДВИ,
 ДОЛГОТЕРПѢЛІВЕ СПСЕ. ВОЗДВИГНУВЫИ ЖЕ РОГЪ ПРАВОСЛАВІА, ПАКИ СОТВОРИЛЪ
 ЕСИ СЕЛЕНІЕ СЛАВЫ СВОЕѠ, ИДѢЖЕ ВѢРНИИ БЛГОДАРНЫМИ ГЛАСЫ ВОСПѢВАХѸ:
 Аллѣліа.

Ікосъ Ѧ.

ВИТІИСТВОВАНІЕ ВСѦКОЕ ЗЕМНОРОДНЫХЪ НЕ ДОВАЖЕТЪ ДОСТОЙНО
 ВОСХВАЛИТИ ЧТНАѠ И ЧДНАѠ СТРАДАНІА ТВОѠ И НЕПОСТИЖИМУЮ
 ПДЧИНѸ ЧДЕСЪ СОДѢВАЮЩИХЪ Ѡ НЕТАФЕННЫХЪ МОЩЕЙ ТВОИХЪ.
 ТѢМЖЕ ВѢРНИИ, ПРИЕМЛЮЩЕ ТВОБОЮ БЖІА БЛГОДѢАНІА, БЛГОДАРНЫМИ ГЛАСЫ
 ВОСХВАЛЛЮТЪ ТѦ СІЦЕ: РАДЪИСА, ЦРКВЕ ХРѢТОВЫ СВЕТЛОЕ О҃КРАШЕНІЕ: РАДЪИСА,
 ПРАВОСЛАВНЫХЪ КРѢПКОЕ О҃ТВЕРЖДЕНІЕ: РАДЪИСА, ВСЕХВАЛНАА, АПШВЪХЪ
 БГОСВЕТЛЫИ ВѢНЧЕ: РАДЪИСА, СТИТЕЛЕИ ВЕЛЕЛѢПНАА КРАСОТѠ: РАДЪИСА,
 МЧНИКШВЪХЪ ВЫСОКАѠ ПОХВАЛО: РАДЪИСА, СТРѢТОТЕРПЦШВЪХЪ ВЕЛИКАѠ СЛАВО:
 РАДЪИСА, ИСПОВѢДНИЧЕСТВА ТВѢРДОЕ ПРАВИЛО: РАДЪИСА, ДѢАМЪ ЦѢЛОМДРІА
 НАСТАВНИЦЕ: РАДЪИСА, ВСѢХЪ ПРИВНЫХЪ ИСТИННОЕ СОВЕРШЕНСТВО: РАДЪИСА,
 ПРѢВНИКШВЪХЪ О҃УДОБРЕНІЕ: РАДЪИСА, ВСѢХЪ ХРѢТІАНЪХЪ ВЪ СКОРБЕХЪ ВЕЛИКОЕ
 О҃УТѢШЕНІЕ: РАДЪИСА, ІАКѠ Ѡ ВСѢХЪ РОДѠВЪХЪ ХРѢТІАНСКИХЪ ИМА ТВОѠ
 ПРОСЛАВЛѢТЕА. РАДЪИСА, ВЕЛИКОМЧНИЦЕ ѢУФІМІЕ ВСЕХВАЛНАА.

Конда́къ ї.

Нотѣщи спїстї и ѡчистити црѣтво своє ѿ всѣкагѡ вреда
 злочестївыхъ ересеѣ, бл҃гоцѣтїваа цр҃ица ірина велїе имѣаше
 тцїанїе во ѣже ѡбрѣстї нетлѣннаа твоѡ мѡци, всехвѣльнаа:
 и егда ѡбрѣте желѣемое, взѣвши ѿ нѣдрѡ земныхъ ѣакѡ цвѣтѣ
 прекраснїй, наполиса въздухъ неизреченнагѡ бл҃годуханїа: вѣрїи же, съ
 радостїю неизглаголанною и торжествѡмъ, внесѡша нетлѣннаа мѡци твоѡ
 въ храмъ твоѣ чїтнїй, и дѣже и до нынѣ прославляемїй бг҃ъ въ чюдесѣхъ
 своїхъ слышитѣ бл҃годѣрственнаа пѣсни вопїющихъ емѡ: **Аллилуїа.**

Ікогѡ ї.

Стѣна еси дѣвамъ, и прїеѣжице спїсительное всѣмъ въ скорбехъ
 прїтекающымъ тебѣ, всехвѣльнаа великомѣнице еѡфїмїе. сегѡ
 ради вѣрїи по долгу пѣсньми похвѣльными бл҃годмїльнѡ
 оубл҃жаютѣ тѡ еце: **Радѡса,** скороа послѣшнице всѣхъ съ вѣрою и
 любѡвїю прїзывающихъ тѡ: **радѡса,** крѣпкаа заступнице вѣрныхъ и ѿ
 всѣхъ бѣдъ хранительнице. **радѡса,** прїтекающихъ къ тебѣ ѿ треволенїа
 страстїи и збавительнице: **радѡса,** слоотраждущихъ ѿ дшѡвъ слѡбы
 скороа помощнице. **радѡса,** ѣакѡ во всѣкой нѣждѣ и печали
 прїзывающымъ тѡ скорѡю пѡмощь подавѣши: **радѡса,** ѣакѡ млѣтвами
 твоїми молѣнїа наша оукрѣплѣши, и прѣтолѡ всевышнагѡ возносиши.
радѡса, ѣакѡ коегѡждѡ прошѣнїа предварїти тцїишиса: **радѡса,** ѣакѡ
 стрѡпѡтнымъ пѡтѣмъ грѣхѡ и дѡщымъ вразумленїе подавѣши. **радѡса,**
 ѣакѡ всѣхъ славащихъ тѡ на пѣть спїсенїа наставлѣши: **радѡса,**
 почитающаа славною пѡмощь твою вѣчнаа жїзни, млѣтвами твоїми,
 сподоблѣющаа. **Радѡса,** великомѣнице еѡфїмїе всехвѣльнаа.

МЕСЕЦА СЕПТЕМБРА, У 16. ДАН.

ЖИТИЈЕ СВЕТЕ ВЕЛИКОМУЧЕНИЦЕ ЈЕФИМИЈЕ.

Гвета великомученица Јефимија родила се у Халкидону, граду витинијском, од благочастивих родитеља, оца Филофрона, сенатора и мајке Теодорисије. Јефимија беше девојка красна душом и телом.

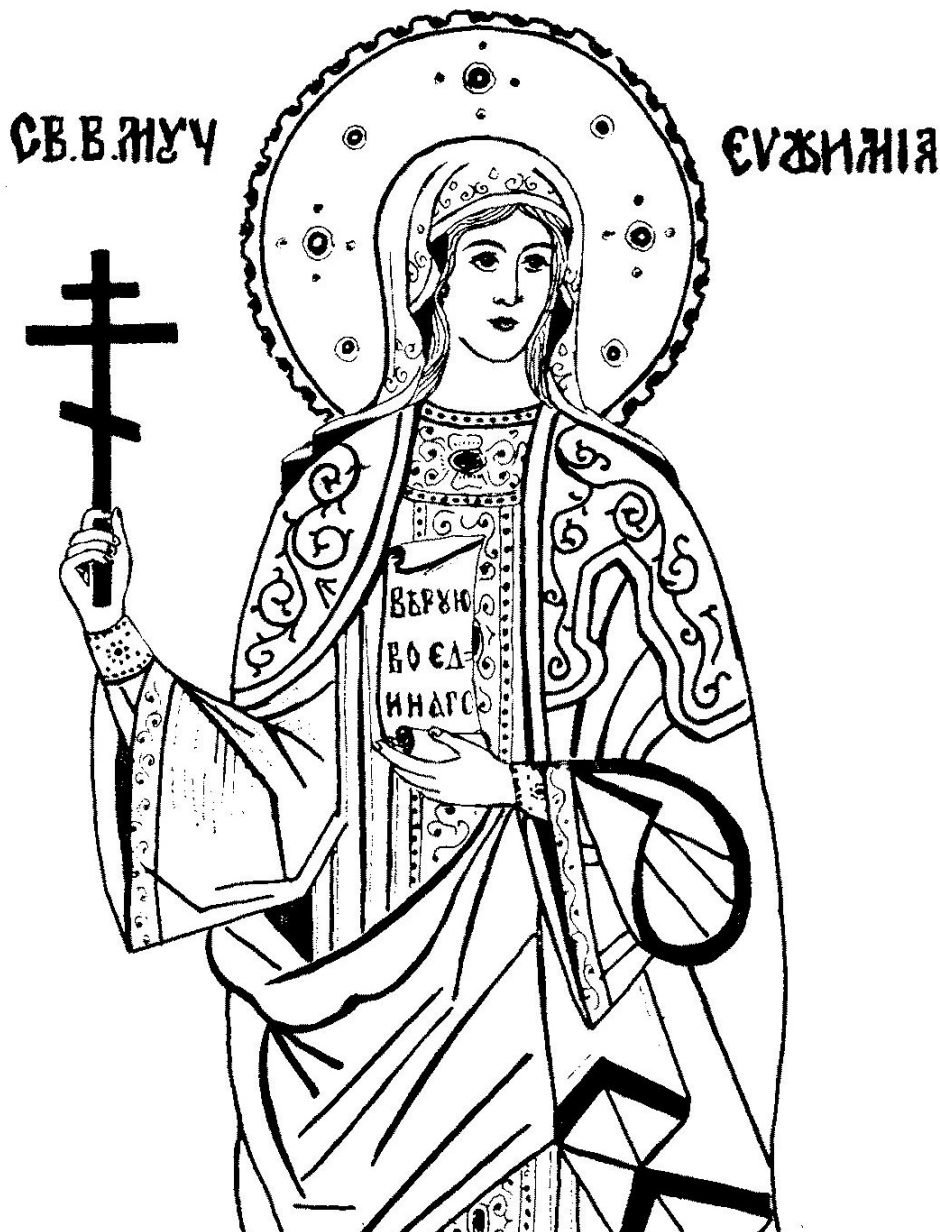
За време нечастивог цара Диоклецијана владао је Халкидоном антипат Приск. Он је установио празник са жртвоприношењем богу Ареју, чији су се храм и идол налазили у Халкидону. После осам дана дошло је много народа да принесе жртву идолу Арејеву, а хришћани су се, видевши то богомрско дело, сакрили и на тајном месту приносили бескрвну жртву истинитом Богу, Господу нашем Исусу Христу.

Антипат Приск је приљезно испитао има ли неко ко се не покорава његовој наредби и који демону Арејеву не приносу жртву. Пронађе четрдесет девет хришћана и међу њима и свету дјеву Јефимију, младу и лепу, која сијаше као месец међу звездама. Тада их охоли Приск упита зашто се не покоравају царској наредби, а они одговорише: „И царској и твојој наредби треба се повиновати ако није супротна небесноме Богу, а ако је супротна, треба јој се противити.“ Тада их мучитељ поче мучити тамницом и ранама из дана у дан, деветнаест дана. Кад у двадесети дан бише изведени на суд, упита их мучитељ да ли су се научили од мука да послушају његову заповест. Они су одговорили: „Немој се трудити, антипате, да нас одвојиш од правог пута. Пре ћеш преврнути горе на земљу, него наша срца одвојити од истинитога Бога“.

Кад виде да не може успети, посла их Приск у тамницу, а свету дјеву Јефимију одвоји од њих и поче јој ласкати због њене лепоте. Она се пак мољаше Богу и рече мучитељу одрешито: „Не помишљај да ћеш слабост моју лако окренути на твоје безакоње. Иако сам жена и немоћна телом и млада годинама, ипак ми је мужаственије срце него твоје и благодаћу Христовом имам бољи разум него сви ваши мудраци. Држите да сте с њима мудри, а безумнији сте од свих незналица, јер не знате истинитога Бога већ демоне за бога имате. Уздам се у силу Христа, Бога мога, да ме нећеш победити.“ Тада мучитељ, постиђен, разгневи се много и нареди да је муче на точку. Она се помоли Богу и анђео Господњи сломи точак и свету дјеву исцели од рана. Мучење није престало. Свету мученицу стављаху у усијану пећ, а затим је бацише у дубок ров пун отровних змија и скорпија. На крају је изведена пред дивље зверове, који лизаху њене ноге. Само јој је једна медведица нанела малу рану из које је потекла крв. Пред зверима се света мученица помоли Богу и чу се глас с неба који је зове у горње пределе. Тако предаде душу своју Господу, за Кога пострада 304. године. Тада стигоше

њени родитељи, узеше своју свету кћер и часно је сахранише близу града, благодарећи Богу и радујући се што се удостојише да буду родитељи такве кћери.

Мошти свете великомученице Јефимије прославио је многим чудесима Бог, који је „диван у светима Својим“. Њему и од нас нека буде част и слава сада и увек и у све векове. **А**мин.

ЅВѢАѢТЪ ПРѢБИТЪИ МѢРИ НАШЕИ ПАРАСКЕВѢ.*11

[Прѣзднѣмѣи ѡ-гѡ Ѡктѡвріа.]*12

Кондакъ ѧ.

Ѕвѣрѣннаѧ ѡ гѡа на тѣвѣрди црѣкѣ возсіѡти, прѣбнаѧ мѣри
параскѣво, ѡглоубѣнымъ твоимъ житіемъ возсіѡла ѣси всемѹ мїру
ѡакѡ слнце прѣсѣтлоѡ, и свѣщамъ въ болѣзняхъ дѡшебныхъ и
тѣлесныхъ цѣлїтельница ѡбїласѧ ѣси. сегѡ ради вѣроу ти зѡѣмъ:
Радѡисѧ, прѣбнаѧ мѣри параскѣво, скорѣѡщїхъ ѡутѣшенїѡ.

Їкосъ ѧ.

ѡгльскѡю рѣвностѣ показѡвши, достѡчѡднаѧ, житїѡ своѡ
добрѡдѣтельми ѡукрасила ѣси на землї, ѡгльскагѡ же
ликостоѡнїѧ спѡдѡбналасѧ ѣси на нѣбї: съ нїмъ ѡубѡ молї
прїлѣжнѡ члѣвѡколюбѣца и зѡбѡвїти ѡ вѣдѡхъ и напѡстѣй всѡхъ вѡпїѡщїѧ ти
сїце: Радѡисѧ, вѡлею своѡю блѡгѡе ѡго зѡповѣдей хрїтовѡхъ поѡлѡвшаѧ:
радѡисѧ, житїемъ твоимъ свѣтѹ мїра ѡблїчївшаѧ. радѡисѧ, плѡть своѡ
страстѣми попраѡвшаѧ: радѡисѧ, срѣце своѡ чїсто ѡ всѡкїѡмъ страстї
дѡшевѣднѡмъ сохраниѡвшаѧ. радѡисѧ, совершенїемъ зѡповѣдей лѡбѡвь бжїѡ
къ себѣ стажаѡвшаѧ: радѡисѧ, ношенїѡу крїтѡу насъ въ послѣдованїи хрїтѹ
наѡчиѡвшаѧ. Радѡисѧ, прѣбнаѧ мѣри параскѣво, скорѣѡщїхъ ѡутѣшенїѡ.

^{11*} Елена Узунова (или: Петко Т. Хинов ?) је овај акатист са општедоступног превода на србски [превела 2003. г. на црквено-словенски језик](#) и не знајући да постоји овде предложени оригинал на црквено-словенском језику.

^{12*} Српски православни епископ Браничевски, господин Хризостом (Војиновић) дао је свој благослов да се овај Акатист преп. матери нашој Параскеви може служити. Е. Бр. 144/72 у Пожаревцу.

Кондакъ ѿ.

Відаючи життєйскихъ вецей ізмѣненіє, мїрскій матѣжъ ѡставила єси, и възвѣстїю вселїлася єси, ідѣже многимъ пощенїемъ и мѣтвами, іакъ бѣговѣнною пицею, дѡшѡ своѡ питала єси бѣгоговѣйноу поюци бѣгѡ: **Аллилуїа.**

Ікосъ ѿ.

Вѣдомъ и вѣрѡ правѡ и совершеннѡю любовь стажавши, бѣгомѡдрам мѣри, воздержанїемъ и смиренїемъ себѣ оукрасила єси: чѣмъ же и была єси храмъ вѣжїи и чѡдесъ істочникъ неискѡднїи. сегѡ ради бѣгоговѣйноу ти поемъ: **Радѡиса,** євѣльскагѡ самоѡверженїа ѡбразе совершеннїи: **радѡиса,** іакъ ницетѡю временныхъ богатствѡ вѣчноє и славу стажала єси. **радѡиса,** іакъ ѡбѣтомъ нестажанїа высотѡ дѡха своегѡ показала єси: **радѡиса,** смиренїа свѣтлаа высотѡ. **радѡиса,** іакъ подвиги твоїми дѡшетлѣнными силы попрала єси: **радѡиса,** іакъ высотѡю подвиговѡ твоїхъ всѡ оудѣвила єси. **Радѡиса,** прѣвнаа мѣри параскѣно, скорѡвцихъ оутѣшенїє.

Кондакъ ї.

Вілоу дѡхѡ стѣгѡ оукраплѣема, мѡжески претерпѣла єси повстныа подвиги, прѣвнаа, слезами же твоїми величаваго врага попрала єси, воспѣваюци сѡ бѣгодаренїемъ бѣгѡ: **Аллилуїа.**

Ікосъ ї.

Вѡбразенїє вѡдѡцагѡ сѡдѡ хрїтѡва всегда во оумѣ імѡщи, и теплыа слезы проліяюци, прѣвлѣннаа, оукрасила єси свѣтїльникъ дѡшї твоєѡ, гѡтѡва сѡщи оусердїи сѡдїѡ прѣвнѣйшаго. того оубѡ молї деснѡгѡ предстоанїа да сподобитѡ и насъ вѣрою поющыа ти сице: **Радѡиса,** ѡбѣтелице прѣстѣгѡ дѡхѡ: **радѡиса,** іакъ все житїє своѡ ѡсциала єси непрестаннымъ призыванїемъ імене вѣжїа. **радѡиса,** іакъ предспѣла єси въз нечѣностныхъ іаже кѡ бѣгѡ мѣтвенныхъ предстоанїи: **радѡиса,** іакъ сілоу мѣтвы прѣповѣдїла єси дїавѡльскаа

искѹшѣнїа. радѹица, ѣкѡ послѣднимъ воспоминанїемъ ѿ грѣхѡ себѣ сохранила єси: радѹица, ѣкѡ бгѹ совершенно оѹгодила єси. Радѹица, прѣбнаа мѣти параскѣно, скорбѣщихъ оутѣшенїе.

Кондакъ д.

Всрю настоѣщагѡ житїа ѿвергла єси, прѣбнаа: ницетѹ самовольно хрѣта ради стѣжавши, добродѣтели велики ѡбогатила єси, и мнѡгїа къ ревности, образомъ житїа своего воздвїгла єси, оучаши нѣхъ пѣти хрѣтѹ бгѹ: **Аллилуїа.**

Їкосъ д.

Слѣшавъ гдѣ молитвы и воздыханїа твоѡ ледниѣ творимыа въ тайнѣ, блженнаа мѣти, на нѣси же предъ агглы прослави болѣзни и прѣдѡ твоѡ ѣвѣ: нынѣ же, бжтвеннагѡ раѡ проходѣщи нечлѣнныа плжити, поминѡи и насъ поющыа ти сїце: Радѹица, достохвѣльнаа, аггломъ сопрїчастнице: радѹица, стїтелей велелѣпнаа красотѡ. радѹица, прѣбныхъ совершеннаа и високаа похвалѡ: радѹица, прѣбныхъ оѹдобрѣнїе и постникѡвъ правило и звѣстнѣйшее. радѹица, дѣственикѡ и монахинь славо и бгосвѣтлый вѣнче: радѹица, хрѣтианѡмъ стѣно и твердое застѹплѣнїе. Радѹица, прѣбнаа мѣти параскѣно, скорбѣщихъ оутѣшенїе.

Кондакъ є.

Везмѡлвенѡ совершила єси жизнь свою, блженнаа мѣти параскѣно, нестѣжанїемъ оукрашающиса и воздержанїемъ просвѣщающиса, бвїлїемъ же тѡчїю питающиса, и поюци со оумленїемъ вѣщѣ: **Аллилуїа.**

Їкосъ є.

Вїда пресѣбїи дхѡ чїстѡе житїе твоѡе, къ семѹ же и безмѣрное смиренїе твоѡе, славно тѡ въ чѹдесѣхъ показа, превлженнаа. тѣмже ѿ сегѡ житїа ѿшѣдъ ко ѡномѹ блженствѹ, съ прѣбными лїки ходѡтайствешн ѡ всѣхъ поющихъ ти со оумленїемъ:

Їкоуз 3.

НОВЫА БЛГТИ ЗАКОНЪ ИСПОЛНИВШИ, НА НБѦ ТЕКУЩЕЮ ДОБРОДѢТЕЛЕЙ ВОЗШЕДЪ КОЛЕСНИЦЕЮ, ДОСТОУДАНАА, НЫНѢ СЪ НБНЫМИ РАДШЕСА ЧИНОНАЧАЛІИ. СЪ НИМИ ОУБѦ МОЛІСА СПЕДЪ ХРѢТЪ Ѡ ВСѢХЪ ПОЮЩИХЪ ТИ СІЦЕ: **Р**АДШЕСА, ІАКЪ КЪ НЕВЕЧЕРНЕМЪ СВѢТЪ ПРЕШЛА ЕСИ: **Р**АДШЕСА, ІАКЪ СПОДОБИЛАСА ЕСИ ЖИЛИЦА КРАСОТЪ ХРѢТОВЫХЪ. **Р**АДШЕСА, ІАКЪ ПРІАЛА ЕСИ Ѡ ГДА МНОГОУДУВЮ МЗДЪ ТРДШВЪ ТВОИХЪ: **Р**АДШЕСА, ІАКЪ СВЫШЕ ПРІАЛА ЕСИ ВѢНЕЦЪ НЕВДАДЕМЫИ. **Р**АДШЕСА, ІАКЪ ЧІСТѦ ЗРІШИ ТРІЎПОСТАНОЕ БЖІТВО: **Р**АДШЕСА, ІАКЪ СО АГГЛЫ НА НБСИ ѠБИТАЕШИ. **Р**АДШЕСА, ПРПЕНАА МТИ ПАРАСКЕВО, СКОРЕАЦНИХЪ ОУТѢШЕНІЕ.

Кондакъ ѱ.

ВТРАННОЕ И ДІВНОЕ ВИДЕНІЕ ОУЗРЕѢ ХРѢТОЛЮБИВЫИ ГЕѠРГІИ: МНІСА БО ЗРЕТИ НѢКЮ ЦРІЦЪ, НА ПРЕСВѢТЛЕМЪ ПРѢТОЛѢ СЕДАЦЮ, И МНОЖЕСТВО СВѢТЛЫХЪ БѦНИШВЪ ѠКРЕСТЪ ТОА СПОАЦНИХЪ, ОУСЛЫША ГЛГОЛЫ ЕСЪ: ГЕѠРГІЕ, ВСКОРѢ ИЗЕМШЕ МОЦИ МОА ВЪ НАРОЧИТЕМЪ*¹³ ПОЛОЖІТЕ МѢСТѢ ПОЮЩЕ БГЪ: **А**ЛЛИЛІА.

Їкоуз ѱ.

ВЕСЬ ХРѢТІАНСКІИ СОБОРЪ, ОУСЛЫШАВЪ ГЛГОЛЫ ГЕѠРГІА, ПОТЕЧЕ КЪ МОЩЕМЪ ПРПЕНАА ПАРАСКЕВИ, И ТЫА СО МНОГИМЪ ОУСЕРДІЕМЪ ИЗЕМЪ, ІАКОЖЕ Ѡ НѢКОЕМЪ СОКРѦВНИЦИ МНОГОЦѢННЕМЪ*¹⁴ РАДШЕСА, ЧЕСТИШЪ ПОЛОЖИ ВЪ ЦРКВИ, ВОСПѢВАА СЪ ЛЮБѦЮ СІЦЕ: **Р**АДШЕСА, РАДОСТНОЕ ПРАВОСЛАВНЫХЪ СЛЫШАНІЕ: **Р**АДШЕСА, СВѢТЛАА ВѢРЫ СВЕЗДО, ВѢРНЫА ПРОСВѢЩАЮЩАА. **Р**АДШЕСА, БЛГОВѦННАА СМРНО, ЦРКОВЬ ХРѢТѦ ѠБЛГОУХАЮЩАА: **Р**АДШЕСА, СОКРѦВНИЦЕ БЖІИХЪ ДАРѦВАНІИ НЕИЖДИВАЕМОЕ. **Р**АДШЕСА, ИСТОЧНИЧЕ БГОТОЧНЫИ, ИСТОЧААИ ВѢРНЫМЪ ЦѢЛИТЕЛНЫА ВОДЫ: **Р**АДШЕСА, ІАКЪ ВСЕМЪ ВѢРНЫМЪ, БЛГТИЮ ХРѢТѦВОЮ, ІАЗВЫ ИЩЕЛАЕШИ. **Р**АДШЕСА, ПРПЕНАА МТИ ПАРАСКЕВО, СКОРЕАЦНИХЪ ОУТѢШЕНІЕ.

^{13*} у изворнику: нарочитомъ.

^{14*} у изворнику: многоцѣнноомъ.

ра́дѹица, ꙗ́кѡ ѿ ма́ твоѡ̀ ѿ вѣ^{*16} ѿноплеме́нныхъ прославлѣется: ра́дѹица, ꙗ́кѡ твоѡ́ю правосла́вїе возвыша́ется. Ра́дѹица, прѣ́бнаа мѣ́ти параскѣво, скорѣ́щихъ о́утѣше́нїе.

Конда́къ ѿ.

Пѣ́нїа ѿ мо́литвы приноса́щи бѣ́говѣрнаа цѣ́р҃кца мѣ́лица предъ ковче́гомъ твоѡ́хъ чѣдо́творныхъ мо́щей, съ вѣ́лїимъ тѣ́нїемъ пренесе́ ѿ ѿ ѿноплеме́нныхъ во гра́дъ своѡ́ прѣ́тольный на о́хранѣ́нїе всегѡ́ ро́да на́шегѡ пою́щегѡ бѣ́: **Аллилу́їа.**

Ўко́съ ѿ.

Свѣ́тлаа ѿ новопрое́йвшаяа звѣ́зда ꙗ́вилася ѣ́си на за́падѣ, свѣ́тлыми лѹ́чями чѣдо́творныхъ мо́щей^{*17} твоѡ́хъ все́мъ вѣ́рнымъ сї́аючи, па́че же о́честѡ́ твоѡ́мѹ, привле́каючи сїе́ пресвѣ́тломѹ сї́анїю твоѡ́хъ по́двиговъ, ѿ ѿзбавля́ючи ѿ бѣ́дъ ѿ напѣ́стей, пою́щемѹ тѣ́ сїце: Ра́дѹица, всѣ́кихъ ѿсцѣ́ленїй ѿсто́чнице: ра́дѹица, лю́тѣ стра́ждѹщихъ помо́щнице. ра́дѹица, ꙗ́кѡ ско́рбный мра́къ разгона́еши: ра́дѹица, ꙗ́кѡ ѿ вѣ́дны грѣ́ховныа члѣ́вкѣ ѿзбавля́еши. ра́дѹица, ꙗ́кѡ твоѡ́ю дерзнове́ннѡ вѣ́днѹ мѣ́рдїа бѣ́гїа призыва́емъ: ра́дѹица, ꙗ́кѡ твоѡ́ю ѿ потѡ́па гнѣ́ва ѿзбавльшеся мѣ́рѹ съ бѣ́гомъ о́бръѣ́таемъ. Ра́дѹица, прѣ́бнаа мѣ́ти параскѣво, скорѣ́щихъ о́утѣше́нїе.

Конда́къ бѣ.

Влѣ́тїю хрѣ́товою ѿсцѣ́лѣеши болѣ́зни, ѿ прогона́еши лѹ́кѡ́выа лѹ́чи ѿ стра́сти, сла́внаа параскѣво, ѿ просвѣ́щаеши вѣ́рныа бл҃гоче́нныа члѣ́вкѣ твоѡ́хъ да вопїю́тъ бѣ́годарнѡ бѣ́: **Аллилу́їа.**

Ўко́съ бѣ.

Мо́юще мо́лимъ тѣ́ прилѣ́жнѡ, прѣ́бнаа мѣ́ти параскѣво, о́ хрѣ́тоѡ́вѣ(ѿ) цѣ́ркви мо́лиса, правосла́внѣй вѣ́рѣ́ крѣ́пость ѿ о́долѣ́нїе на ѣ́реси, на́мъ же сї́е́нїе ѿ мѣ́рѹ ѿспроси́, да съ лю́бѡвію велича́емъ тѣ́ сїце: Ра́дѹица, хрѣ́тоѡ́вы цѣ́ркве свѣ́тлоѡ о́украше́нїе: ра́дѹица,

^{16*} у изворнику: во.

^{17*} у изворнику: мо́щей.

правослѣвныа вѣры защищеніе: радѣса, Ѡчества нашегѡ стѣно и Ѡ
иноплемѣнныхъ избѣвительнице: радѣса, Ѡбители твоеа покрове: радѣса,
хрѣтіанскагѡ рода заступленіе: радѣса, всемъ съ вѣрою предстаѣтельства
твоегѡ ищущимъ скорая помощнице. **Радѣса**, прѣбная мѣри параскѣно,
скорбѣщихъ оутѣшеніе.

Кондакъ г҃и.

прѣбная мѣри параскѣно, скорбѣщихъ оутѣшеніе и дѣвѣ
оукрашеніе, прїимй нынѣ Ѡ хѣдыхъ оутѣ сїе пѣснопѣніе, и
Ѡ геѣнны избѣвительна намъ г҃а оумолї, да съ тобою, въ
нѣнѣмъ Ѡчествїи нашемъ, безконѣчно поѣмъ ѣмѣ: **Ілилдїа**.

Сѣй кондакъ г҃голи трижды.

И пакы четѣса ѣко съ ѣ-и:

Іг҃льскѡю ревностѣ показавши,
досточудная:

Тѣже кондакъ ѣ-и:

Избранная Ѡ г҃а на тверди цркви
возсіати:

МѢТВА ПРѢБНѢЙ ПАРАСКѢВѢ.

прѣбная мѣри
параскѣно, теплая наша
заступнице, и вездѣ
въ скорбехъ скорая помощнице,
помози намъ грѣшнымъ и
оубылымъ въ настоѣщемъ сѣмъ
житїи, оумолї г҃а б҃га даровати
намъ ѡставленіе всехъ грѣхѡвъ
нашихъ, тѣже содѣломъ во всемъ
житїи нашемъ дѣломъ, словомъ,
помышленіемъ и всеми нашими
чвствы, во исходѣ же дѡши нашеа
помози намъ недостѡйнымъ
избѣвительна Ѡ воздѡшнихъ
мытарствъ и вѣчнагѡ мѣченїа, да
величающе млѣтвное предстаѣтельство
твое, всегда прославляемъ Ѡца и с҃на
и с҃таго дѣа, нынѣ и прїснѡ и во
вѣки вѣкѡвъ. **І**мїнь.

МЕСЕЦА ОКТОБРА У 14. ДАН.

ЖИТИЈЕ ПРЕПОДОБНЕ МАТЕРЕ НАШЕ ПАРАСКЕВЕ.

У Тракији, близу града Каликратије, било је српско насеље Епивате. У њему се родила преподобна мати Параскева од побожних родитеља, који су ходили по закону Божијем и свој живот украшавали милостињом и добротинствима. Зато васпиташе и ову добру голубицу Христову да живи тако, како су и они живели и научише је закону Божијем, па у небеске обитељи пређоше. Наследница дома остаде Параскева са братом својим Јефтимијем, који се још за живота родитеља беше замонашио и касније постао епископ Мадитски и многа чудеса чинио за живота и после смрти.

После смрти својих родитеља преподобна усрдно зајеле подвижнички живот, те изнуриваше тело постом, трудом и бдењем. Затим остави многометежни свет и раздавши сву своју имовину оде у пустињу Јорданску, где живљаше анђелским животом као св. пророк Илија и св. Јован Крститељ. Укроћавала је себе постом и бдењем, хранила се бедно пустињским биљем, излагала врућини и хладноћи и обраћала се једино Ономе Који може да спасе од малодушности и буре смирене срцем. Украшена подвизима и добродетељним животом постала је возљубљена невеста Христова. Христос се уселио у њу са Оцем и Светим Духом и почивао је у њој као у цркви Својој светој. Сачувавши душу и тело од греха, света Параскева заиста постаде црквом Бога живог.

Једне ноћи, после много година проведених у пустињи, кад је била на молитви, виде анђела Божијег у облику пресветлог детета које јој приђе и рече: „Остави пустињу и врати се у свој родни крај. Тамо треба да предаш тело земљи, а душом да пређеш Господу.“ Схвативши смисао виђења и примивши га као Божије наређење, преподобна се зарадова што ће се ослободити тела, али зажали што ће оставити пустињу, јер ништа тако не чисти душу и не враћа јој првобитну боголикост као пустиња и усамљеност. Ипак, остави са жалошћу место где се подвизавала и врати се у свет. Дошавши у Цариград обиђе сва света места и уђе у пресветли храм Мајке Божје, који се зове Влахерна, и поклонивши се Пресветој Богородици, врати се у Епивате где поживе неко време не изменивши своје пустињске подвиге. Када се приближио час њеног преселења у вечност, помолила се прилежно за себе и за цео свет и предала душу своју Господу. Христољубиви људи са великим поштовањем положише у гроб њено свето тело.

Богу је било угодно да прослави своју угодницу и после смрти. Неки побожни човек по имену Георгије мољаше се по обичају Богу у своме дому. Те ноћи виде у сну као да нека царица седи на престолу а око ње стоји мноштво светлих војника. Тада му један од тих светлих војника рече: „Георгије, зашто тако брзо занемаристе тело преподобне Параскеве? Ископајте га из земље и положите га у свету гробницу, јер зажеље Бог да је прослави на земљи.“ Исте ноћи је и нека жена, побожна Јефимија, имала исто виђење, те обоје то сутрадан испричаше. Кад људи ово чуше, одоше са одушевљењем, са свећама, кадионицама и мирисима гробу, ископаше нетрулежно тело преподобне и положише га у цркву светих апостола Петра и Павла у Епиватима. Од тада се многа исцелења и дивна чудеса збиваху не само у оном крају него и по околним местима.

У то време ослаби византијско царство и по Божјем допуштењу Латини заузеше Цариград и све драгоцености црквене и утвари и свете мошти одношаху у Рим. У Бугарској је у то време владао благочастиви цар Јован Асен. До њега су били дошли гласови о слави преподобне Параскеве и он зажеље да њене свете мошти пренесе у своју земљу. Зато одмах посла у Цариград своје људе и понуди Латинима да траже од њега што год хоће само да му уступе те свете мошти. Чувши ово, Латини одмах обећаше цару да ће му испунити молбу, те он посла митрополита Марка да свечано пренесе мошти преподобне Параскеве, која се код Словена зове и Петка, из Епивата у престони град Трново, у своју царску цркву.

После непуна два века, кад су Турци заузели Трново, биле су мошти свете Петке пренесене у Видин, а касније, по одобрењу султана Бајазита, царица Милица их је пренела у Србију. Почивале су у цркви у Београдској тврђави (данас црква Ружица). Данас се мошти свете преподобне матере Параскеве-Петке налазе у Румунији у граду Јашу у цркви Света Три Јерарха у коју су пренете 14. октобра 1641.

Преподобна мати Параскева била је од нашег рода. Много је поштована у српском народу. Иако су њене мошти однесене из српске земље, њен је култ остао. И данас, ко са вером призове њене молитве добија помоћ од Бога, а чудеса која она чини у цркви Ружици у Београдској тврђави, у манастиру у Извору и на другим местима ко ће избројати?

Слава и хвала Господу који ју је прославио и дао нама за помоћницу!

Молитвама преподобне матере наше Параскеве, Господе Исусе Христе Боже наш, помилуј нас. **Амин!**

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ.

Монахиња Евпраксија, којој је крштено име било Јелисавка, рођена је у Ђићевцу 1. јуна 1914. У кући својих родитеља, Богосава и Зорке Цветковић, васпитана је у побожности и страху Божијем, а кад јој је било двадесет година ступила је као искушеница у манастир Ковиљ, 5. новембра 1934. Под руководством добре наставнице матере игуманије Јефимије, млада монахиња Евпраксија брзо је напредовала у монашким подвизима, у молитви и послушању, те ју је игуманија још као младу поставила за „старицу“ новим сестрама.

Кад је Ковиљско сестринство, после тешких страдања у рату, коначно нашло своје прибежиште у манастиру Свете Петке, монахиња Евпраксија је добила у дужност да држи црквено правило и певање у цркви. Пошто је била слабог здравља, ослободила ју је мати игуманија спољних радова и дала јој послушаније да у келији врши молитве, да сестрама преписује разне поуке Светих Отаца, акатисте и каноне. Радећи тај племенити посао, монахиња Евпраксија је потпуно ушла у молитвени дух црквене поезије, у њен класични стил и узвишену изражајну снагу црквенословенског језика. Та молитвена поезија испуњавала је одушевљењем њену душу, она је била њено дисање, њен прави живот. Од црквене песме није се одвајала ни дању ни ноћу. Кроз њу је она непрестано била молитвено повезана са Господом, Који је, видећи њену веру, побожност и љубав, подарио и њој велики дар да може да саставља акатисте.

Евпраксија је најпре саставила акатист својој светитељки, преподобној Евпраксији. Затим је, по жељи матере игуманије, написала акатист њеној светитељки, св. великомученици Јефимији. Акатист преподобној матери Параскеви, покровитељици нашег манастира, коју је монахиња Евпраксија много поштовала, написала је пред крај свога живота, а сестрама оставила аманет да се тај акатист чита у нашем манастиру.

Свој земаљски живот скончала је 2/15. октобра 1960. Сахрањена је у свом манастиру Свете Петке (Параскеве) код Параћина. Ликове светитељки у овој књизи радиле су сестре манастира Раванице.

